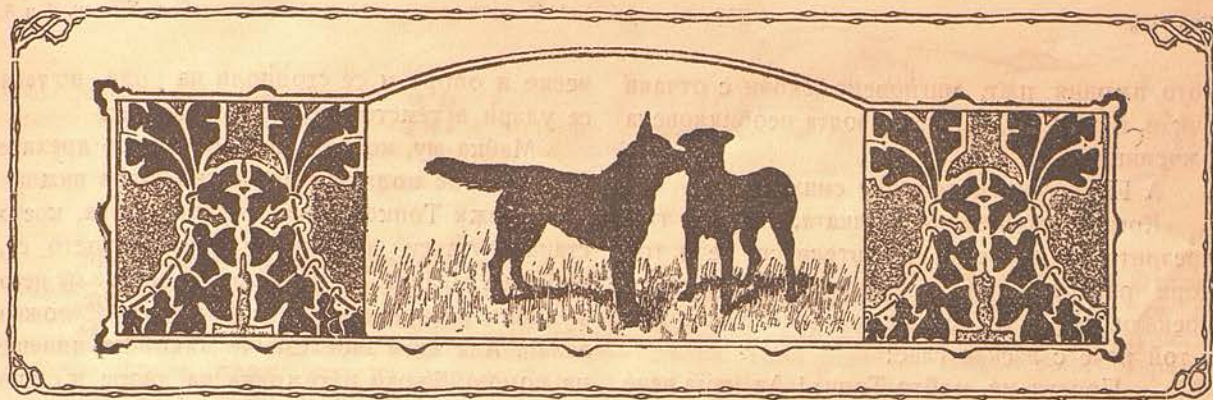

ИВАНЧО И ТОПКО

Иванчо е в трето отделение. Той е добро момченце и прилежен ученик, но е малко нящо домошар и немирник. Той винаги можеше да открие, где скриваше майка му ябълките, крушите или орехите, които баща му купуваше. Наистина, майка му му даваше от тях всеки ден, но при все това той ги намерваше вкжщи и си пжлнеше джобовите.

От друга страна той не даваше мира на домашните животни: старата котка Цаца и малкото кученце Топко.

Цаца отдавна му беше сжрдита и гледаше на него недружелюбно и подозрително, защото един ден той ѝ острига мустака и я направи за кашмер на нейните посестрими. И за да избегне второ едно посегателство на нейните красоти от страна на Иванча, тя винаги биваше на шрек, тжй че, щом го видеше да иде, избегваше на некое недостъпно за него място, например на некое джрво в градината, на покрива на кжщата или вжрху некой висок долап вкжщи. И от тия сигурни за нейната безопасност места, тя, примигвайки, гледаше го држзко и подигравателно.

Малкият Топко — едно с лжскава козина и остра като на лисица муцунка кученце — беше по-добродушно и отстпчиво. Той много обичаше Иванча и му прощаваше закачките и по некога и ритниците. Ала един ден Иванчо я прекали, тжй че и топко му се разсжрди. Ето как стана тая работа.

Един ден Иванчо нажежа машата в печката и посегна с нея кжм Топко, който радостно играеше около него. Не подозирайки пжклената мисл на приятеля си, Топко из-

точи напред муцунка, за да подуши, според своята кучешка природа, машата, но в сжщия миг Иванчо я допре до влажната му муцунка и зле го опари. Топко изквича от болка, започна да се вжрти, дигна се на задните си крака, а с предните махаше пред опарената си муцунка, като че ли искаше да отмахне острата болка. И той така се вжртеше и хопкаше, секаш играеше ржченица. А Иванчо се прекжсваше от смех.

Мина се няколко време и Топко забрави страданията си. Той не беше злопаменен — прости Иванчовата волност и пак му стана приятел.

Ала Иванчо не знаеше да цени неговата доброта и привжрзаност, тжй че един ден той пак си позволи една още по-голема волност.

Един послеобед Топко бе се свил и заспал в готварницата. Той мжрдаше в сжн ту ухо, ту крак, види се, сжнуваше нещо. Иванчо го виде, като си доде от училище, усмихна се и си рече: „чакай да накарам Топчето пак да поиграе ржченица“.

Бедният Топко! Той не подозираше дори, каква нова мжка му приготвяваше немирникжт Иванчо.

Той навря машата в огня и с свито сжрце я чакаше по-скоро да се нагорежи, докато злочестият Топко спеше и сжнуваше. Види се, той — горкият — не сжнуваше нещо хубаво, защото сегис-тогис скимтеше в сжня си.

Когато машата беше вече доста нажежена Иванчо я взе, пристжпи на пржсти и я допре до Топковата муцунка. И о, безсжрдечност! Бедното кученце, още по-зле опарено, откол-